

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Γυμνή μπροστά σου

Το μπεστ σέλερ των New York Times

Το πρώτο βιβλίο της τριλογίας
CROSSFIRE

Με κατέκτησε και μου έγινε εμμονή...

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BARED TO YOU

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυμνή μπροστά σου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άγγελος Ζαχαριάδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ρουμπίνη Δασκάλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: George Long, Sarah Oberrender

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sylvia Day, 2012

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Edwin Tse

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2012

Πρώτη ανατύπωση: Ιούλιος 2012

ISBN 978-618-80128-0-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Γυμνή μπροστά σου

Μετάφραση:
Άγγελος Ζαχαριάδης

ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

*Αφιερωμένο στο δόκτορα Ντέιβιντ Άλεν Γκούντγουιν.
Με την απεριόριστη αγάπη και την ευγνωμοσύνη μου.
Σ' ευχαριστώ, Ντέιβ. Μου έσωσες τη ζωή.*

Να πάμε σ' ένα μπαρ να το γιορτάσουμε!»
 Δε με παραξένεψε η ενθουσιώδης ανακοίνωση του συγκατοίκου μου. Ο Κάρι Τέιλορ έβρισκε πάντα δικαιολογίες για να γιορτάζει, ανεξάρτητα απ' το πόσο σημαντική ή ασήμαντη ήταν η αφορμή. Και πάντα με γοήτευε αυτό το χαρακτηριστικό του.

«Μια νύχτα μεθυσιού σίγουρα δεν είναι ο καλύτερος τρόπος να ξεκινήσεις την πρώτη μέρα στη δουλειά».

«Έλα τώρα, Εύα!»

Κάθισε πάνω σε μια κούτα ανάμεσα στις πολλές ακόμα που δεν είχαμε ανοίξει και μου χάρισε ένα απ' τα αστραφτερά του χαμόγελα. Εδώ και μέρες ξεπακετάραμε, ωστόσο δεν έδειχνε κουρασμένος. Το αντίθετο· ήταν, όπως πάντα, πανέμορφος. Αδύνατος και ψηλός, με σκούρα μαλλιά και πράσινα μάτια, ο Κάρι ήταν απ' τους τύπους που και στα χειρότερά του παρέμενε κούκλος. Αν δεν ήταν ο καλύτερός μου φίλος, ίσως και να νευριάζα που ήταν πάντα τόσο ωραίος.

«Δε σου λέω να γίνουμε σκνίπα, Εύα», επέμεινε. «Μόνο

κάνα δυο ποτηράκια κρασί. Πάμε νωρίς, να προλάβουμε το happy hour, και γυρνάμε κατά τις οχτώ».

«Δε νομίζω ότι προλαβαίνω. Θέλω να πάω με τα πόδια ως τη δουλειά για να χρονομετρήσω την απόσταση και μετά στο γυμναστήριο», είπα δείχνοντάς του το φορμάκι που φορούσα.

«Τότε περπάτα γρήγορα και γυμνάσου ακόμα πιο γρήγορα για να προλάβουμε», μου απάντησε σηκώνοντας το ένα του φρύδι κι έσκασα στα γέλια απ' το ύφος του. Δε θα παραξενευόμουν καθόλου αν έβλεπα σύντομα το πρόσωπό του σε γιγαντοαφίσες. Ήταν κούκλος ό,τι γκριμάτσα κι αν έκανε.

«Τι λες να πάμε αύριο μετά τη δουλειά;» έκανα την αντιπρόταση. «Αν τη βγάλω τη μέρα, σίγουρα θα θέλω να το γιορτάσουμε».

«Κλείσαμε. Πάω στην καινούργια μας κουζίνα να μαγειρέψω για βράδυ».

«Α...» Ο Κάρι διασκέδαζε με τη μαγειρική αλλά τα φαγητά του ήταν χάλια. «Τέλεια», μουρμούρισα.

Φύσηξε μια μελαχρινή μπούκλα απ' το πρόσωπό του και μου χαμογέλασε πλατιά. «Έχουμε μια κουζίνα που ακόμα και ένα καλό εστιατόριο θα σκότωνε για να την αποκτήσει. Δε γίνεται να κάνω χάλια φαγητό εκεί μέσα».

Βγήκα απ' το σπίτι βιαστική, διατηρώντας τις αμφιβολίες μου, χωρίς να επεκταθώ περισσότερο στο θέμα της μαγειρικής του. Κατέβηκα στο ισόγειο με το ασανσέρ, χαμογέλασα στο θυρωρό κι εκείνος μου άνοιξε την πόρτα όλο κέφι.

Με το πρώτο μου βήμα στο πεζοδρόμιο, οι μυρωδιές και οι ήχοι του Μανχάταν με αγκάλιασαν και με καλωσόρισαν. Ήμουν έτοιμη για εξερευνήσεις. Δεν ήμουν απλώς στην

άλλη άκρη της χώρας σε σχέση με την πατρίδα μου, το Σαν Ντιέγκο· φάνταζε σαν να ήμουν σε έναν τελείως άλλο κόσμο. Δυο μεγάλες μητροπόλεις, η μία μονίμως συγκρατημένη και αισθησιακά τεμπέλα, και η άλλη να σφύζει από ζωή και ενεργητικότητα. Ονειρευόμουν μια σοφίτα στο Μπρούκλιν, αλλά επειδή είμαι καλό κορίτσι, βρέθηκα στο αριστοκρατικό Άπερ Γουέστ Σάιντ. Αν δεν είχα και τον Κάρι για συγκάτοικο, θα ένιωθα τρομερή μοναξιά σ' αυτό το τεράστιο διαμέρισμα που κόστιζε ανά μήνα περισσότερα από όσα βγάζουν οι πιο πολλοί σε ένα χρόνο.

Ο θυρωρός με χαιρέτησε πιάνοντας το γείσο του καπέλου του. «Καλό απόγευμα, δεσποινίς Τραμέλ. Μήπως θα χρειαστείτε ταξί;»

«Όχι, ευχαριστώ, Πολ». Ταλαντεύτηκα μπρος πίσω στις φτέρνες των αθλητικών παπουτσιών μου. «Θα περπατήσω».

Χαμογέλασε. «Δρόσισε σήμερα. Ωραία ιδέα ο περπάτος».

«Μου είπαν ότι θα μου αρέσει ο Ιούνιος στο Μανχάταν, προτού πιάσουν οι μεγάλες ζέστες».

«Πολύ σωστά σας είπαν, δεσποινίς Τραμέλ».

Βγήκα απ' τη γυάλινη μοντέρνα είσοδο που κατά κάποιον περίεργο τρόπο έδενε με την ηλικία του κτιρίου, κι άρχισα να περπατώ απολαμβάνοντας τη σχετική ησυχία του δενδροφυτεμένου δρόμου, μέχρι που έφτασα στο θόρυβο και στην κίνηση της Μπρόντγουεϊ. Ήλπιζα ότι σε λίγο καιρό θα έδενα απόλυτα με τον τόπο, όμως προς το παρόν ένιωθα σαν χωριατοπούλα που το παίζει Νεοϋορκέζα. Είχα σπíti σε καλή περιοχή, είχα και δουλειά, όμως ακόμη φοβόμουν το μετρό και δυσκολευόμουν να σταματήσω ταξί. Προσπαθούσα να μην περπατάω κοιτάζοντας τα πάντα με

γουρλωμένα μάτια, αλλά δεν τα κατάφερα. Υπήρχαν τόσο πολλά να χαζέψω και τόσο πολλά να ζήσω.

Οι αισθήσεις μου ήταν όλες σε εγρήγορση με όλα αυτά που υπήρχαν γύρω μου. Οι εξαπμίσεις των αυτοκινήτων ανάμεικτες με τις μυρωδιές από τους υπαίθριους πωλητές σάντουιτς και χοτ ντογκ, οι φωνές τους να σμίγουν με τις μελωδίες των πλανόδιων μουσικών, οι συγκλονιστικά διαφορετικές φυσιογνωμίες των ανθρώπων, τα στίλ, οι προφορές, τα απίστευτα αρχιτεκτονικά αριστουργήματα... Και τα αυτοκίνητα! Χριστούλη μου! Τέτοια μανιακή ροή αυτοκινήτων δεν είχα ξαναδεί στη ζωή μου.

Και πάντα ένα νοσοκομειακό, ένα περιπολικό ή ένα πυρσοβεστικό να προσπαθούν να ξεκολλήσουν απ' την ατέλειωτη ουρά των κίτρινων ταξί με τις σειρήνες τους να σε ξεκουφαίνουν. Μέχρι και τα τεράστια απορριμματοφόρα μού φαίνονταν απίστευτα, ειδικά έτσι που κατάφεραν να ελίσσονται και στα πιο στενά δρομάκια. Και τι να πω για τους οδηγούς που έκαναν παραδόσεις με τα φορτηγά τους με αστραπιαία ταχύτητα, αψηφώντας την παρανοϊκή κίνηση της πόλης.

Οι γνήσιοι Νεοϋορκέζοι διέσχιζαν όλον αυτόν το χαμό αδιάφοροι απέναντι σε όλους και σε όλα – η αγάπη τους για την πόλη τους είχε κάτι από την άνεση και την οικειότητα με την οποία ένα πολυφορεμένο παπούτσι αγκαλιάζει το πόδι σου. Οι ατμοί που ξεχύνονταν από τους υπονόμους δίπλα στα πεζοδρόμια δεν ήταν ένα εντυπωσιακό ρομαντικό θέαμα γι' αυτούς, κι όταν η γη δονούνταν κάτω από τα βήματά τους με το πέραςμα του μετρώ δεν κουνούσαν βλέφαρο, σε αντίθεση μ' εμένα, που χαμογελούσα πλατιά σαν ανόητη με τα δάχτυλα των ποδιών μου να σαλεύουν. Η Νέα

Υόρκη ήταν ο ολοκαίνουργιος μεγάλος μου έρωτας. Τα μάτια μου έλαμπαν απ' τον ενθουσιασμό και δεν το έκρυβα.

Έπρεπε λοιπόν να προσπαθήσω σκληρά να φαίνομαι άνετη καθώς πήγαινα προς το κτίριο όπου θα δούλευα. Τουλάχιστον ως προς το θέμα της δουλειάς, τα είχα καταφέρει. Ήθελα να ζήσω με την αξία μου και αυτό σήμαινε να δεχτώ να ξεκινήσω απ' το χαμηλότερο σκαλί. Ξεκινούσα την επομένη και θα ήμουν βοηθός του Μαρκ Γκάριτι, στην εταιρεία Γουότερς Φιλντ & Λίμαν, μια απ' τις πιο φημισμένες διαφημιστικές της Αμερικής. Ο πατριός μου, ο μεγαλοεπενδυτής Ρίτσαρντ Στάντον, ενοχλήθηκε όταν βρήκα αυτή τη δουλειά και μου τόνισε ότι, αν είχα λιγότερη περηφάνια, θα μπορούσα να πιάσω δουλειά σε κάποιο φίλο του – του φαινόταν ακατανόητο να μη θέλω να αξιοποιήσω τις διασυνδέσεις του.

«Είσαι πεισματάρα σαν τον πατέρα σου. Θα πεθάνει ξεπληρώνοντας το φοιτητικό σου δάνειο με το μισθό του μπάτσου».

Το ζήτημα είχε προκαλέσει πολλούς καβγάδες, όμως ο μπαμπάς μου δεν υποχωρούσε. «Δεν υπάρχει καμία περίπτωση ν' αφήσω άλλον να πληρώσει τις σπουδές της κόρης μου», δήλωσε ο Βίκτορ Ρέγιες όταν του το πρότεινε ο Στάντον. Και τον σεβάστηκα περισσότερο γιατί απάντησε έτσι. Μάλλον και ο Στάντον ένιωσε το ίδιο, αν και δε θα το παραδεχόταν ποτέ ανοιχτά. Καταλάβαινα τις απόψεις και των δύο τους, γιατί ζήτησα κι εγώ σθεναρά να ξεπληρώσω το δάνειο η ίδια και... έχασα. Ήταν θέμα τιμής για τον πατέρα μου. Η μάνα μου αρνήθηκε να τον παντρευτεί, μα εκείνος λειτουργούσε πάντα ως πατέρας απέναντί μου και φερόταν πατρικά σε όλα του.

Κατάλαβα ότι οι σκέψεις μου ήταν μάταιες και συγκε-

ντρώθηκα στο περπάτημα για να φτάσω στο γραφείο όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Είχα διαλέξει επίτηδες να χρονομετρήσω την απόσταση ημέρα Δευτέρα, και μάλιστα σε ώρα αιχμής, και χάρηκα όταν διαπίστωνα ότι μου πήρε κάτι λιγότερο από μισή ώρα να φτάσω στη δουλειά μου.

Έγειρα το κεφάλι προς τα πίσω προσπαθώντας να δω την κορφή του κτιρίου Κρόσφαϊρ που έφτανε ψηλά στον ουρανό. Έδειχνε σαν να 'χει πάρει φωτιά έτσι που κάθε επιφάνειά του αντικατόπτριζε τον απογευματινό ήλιο – μια σπειροειδής κατασκευή που διατρυνούσε τα αχνά σύννεφα. Ήξερα από προηγούμενες επισκέψεις μου για τις συνεντεύξεις πως στο εσωτερικό του είχε μπρούντζινες περιστρεφόμενες πόρτες και μάρμαρα με χρυσαφίες φλέβες στο δάπεδο και στους τοίχους, και ένα αστραφτερό ασημί γραφείο υποδοχής με φύλακες στην είσοδο.

Έβγαλα από την τσέπη του παντελονιού μου την κάρτα εισόδου και την έδειξα στους δύο μαυροντυμένους φρουρούς. Με σταμάτησαν παρ' όλα αυτά –σίγουρα το υπερβολικά ατημέλητο ντύσιμό μου δε βοήθησε– αλλά με άφησαν να περάσω. Ανέβηκα στον εικοστό όροφο με το ασανσέρ ώστε να έχω ολοκληρωμένη ιδέα για το χρόνο που χρειαζόμουν απ' την πόρτα του σπιτιού μου μέχρι το γραφείο μου. Τέλεια.

Ξαναμπήκα στο ασανσέρ και βρέθηκα στην υποδοχή. Εκείνη τη στιγμή μια πολύ περιποιημένη καστανή πέρασε βιαστικά και το λουρί της τσάντας της πιάστηκε στην μπάρα ασφαλείας, άνοιξε και κύλησαν ψιλά στο πάτωμα. Τα νομίσματα τσούλησαν χαρωπά στο μάρμαρο κι εγώ παρακολούθουσα τους άλλους που απλώς τα απέφευγαν και προσπερνούσαν σαν να μην τα έβλεπαν. Με μια ξαφνική επιθυμία

συμπαράστασης, κάθισα στις φτέρνες μου και τη βοήθησα να μαζέψει τα ψιλά της, μαζί με έναν απ' τους φύλακες.

«Σ' ευχαριστώ», μου είπε μ' ένα νευρικό βιαστικό χαμογελάκι.

«Κανένα πρόβλημα, το 'χω πάθει κι εγώ», απάντησα ανταποδίδοντας το χαμόγελο.

Απλώθηκα για να πιάσω ένα νόμισμα κοντά στην είσοδο και βρέθηκα μπροστά σ' ένα ζευγάρι πανάκριβα μαύρα μοκασίνια στα οποία κατέλιγε ένα καλοσιδερωμένο παντελόνι. Περίμενα ένα δευτερόλεπτο ώστε να κάνει ο τύπος ένα βήμα για να κουνηθώ. Δεν το έκανε κι έτσι τένωσα το λαιμό μου για να τον δω. Το χειροποίητο κοστούμι με γιλέκο ήταν εντυπωσιακό, αλλά αυτό που το έκανε να προκαλεί αίσθηση ήταν το ψηλόλιγνο κορμί που το φορούσε. Μα όσο συγκλονιστική κι αν ήταν αυτή η αντρική παρουσία, δε βγήκα νοκ άουτ παρά μόνο όταν το βλέμμα μου έφτασε στο πρόσωπό του.

Ωωωω. Αυτό μόνο μπόρεσα να σκεφτώ.

Με μια κομψή κίνηση κάθισε στις φτέρνες του ακριβώς μπροστά μου. Με τόση αρσενική ομορφιά μπροστά στα μάτια μου, έμεινα να χαζεύω άφωνη. Αποσβολωμένη.

Και τότε κάτι έγινε. Σαν να άλλαξε ο αέρας ανάμεσά μας.

Με κοίταξε έντονα και... λες και μια ασπίδα απομακρύνθηκε από τα μάτια του, το βλέμμα του με διαπέρασε σαν αστραπή και μια καυτή δύναμη ρούφηξε όλο τον αέρα απ' το στήθος μου. Ο ζωώδης μαγνητισμός του φούντωσε μέσα μου κι ένιωσα ότι σχεδόν τον άγγιζα, ότι άγγιζα μια ολοζώντανη κι ανελέητη αντρική ενέργεια.

Αντιδρώντας από καθαρό ένστικτο, τραβήχτηκα μακριά του. Και έσκασα κάτω σαν καρπούζι.

Οι αγκώνες μου πονούσαν απ' το χτύπημα στο μαρμαίρινο πάτωμα, αλλά ίσα που το ένιωθα. Ήμουν τόσο απορροφημένη με το θέαμα, τόσο συγκλονισμένη απ' αυτό τον άντρα. Τα κατάμαυρα μαλλιά του στεφάνωναν ένα πρόσωπο που σου έκοβε την ανάσα. Αν έβλεπε γλύπτης αυτό το πρόσωπο, θα έκλαιγε από χαρά. Το καλοσχηματισμένο στόμα, η αρχαιοελληνική μύτη και τα διαπεραστικά μπλε μάτια τού προσέδιδαν μια άγρια ομορφιά! Με κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια, ενώ η έκφρασή του κατά τα άλλα παρέμεινε ατάραχη.

Το πουνκάμισό του ήταν μαύρο όπως και το κοστούμι του, κι η γραβάτα του μπλε σαν τα μάτια του. Με κοιτούσε πονηρά, με ζύγιζε, το βλέμμα του με διαπερνούσε. Μ' έπιασε χτυποκάρδι και μισάνοιξα τα χείλη να ανασάνω. Μύριζε εξάισια. Όχι κολόνια. Μάλλον κάποιο αφρόλουτρο. Ή ίσως σαμπουάν. Ό,τι και να 'ταν, το στόμα μου γέμισε σάλιο. Αυτός ο άντρας μού έφερνε λιγούρα.

Άπλωσε το χέρι του να με βοηθήσει να σηκωθώ και διέκρινα μανικετόκουμπα από όνυχα κι ένα ρολόι που μου φάνηκε πανάκριβο.

Πήρα ανάσα κι έβαλα το χέρι μου στο δικό του. Μ' έπιασε ταχυπαλμία μόλις με έσφιξε. Το άγγιγμά του ήταν σαν ηλεκτροπληξία: ένα ρεύμα πέρασε μέσα από το μπράτσο μου και έκανε τις τρίχες στο σβέροχο μου να ορθωθούν. Δεν κουνήθηκε καθόλου, μόνο τα μαύρα φρύδια του έσιμizαν.

«Είσαι καλά;»

Η φωνή του ήταν ευγενική και θερμή, με μια βραχνάδα που με χτύπησε στην κοιλιά. Σκέφτηκα το σεξ. Το εξαιρετικό σεξ. Σκέφτηκα ότι ήταν ικανός να με φέρει σε οργασμό, αν μου μιλούσε λίγο ακόμα.

Τα χείλη μου ξεράθηκαν και τα έγλειψα για ν' απαντήσω. «Καλά είμαι».

Σηκώθηκε με χάρη τραβώντας με προς τα πάνω. Κοιταζόμασταν συνεχώς σαν μαγνητισμένοι. Τελικά ήταν νεότερος απ' όσο μου φάνηκε αρχικά. Κάτω από τριάντα, μάλλον, αλλά τα μάτια του φανέρωναν μια ωριμότητα. Μάτια σκληρά και πανέξυπνα.

Ένιωθα να μαγνητίζομαι από το κορμί του, σαν να μου είχε δέσει ένα σκοινί στη μέση το οποίο τραβούσε αμείλικτα.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια να βγω απ' το θάμπος και απομάκρυνα το χέρι μου απ' το δικό του. Δεν ήταν απλώς όμορφος, ήταν απ' τους άντρες που σκλαβώνουν. Απ' τους τύπους που κάνουν τη γυναίκα να θέλει να τους σκίσει το πουκάμισο, να βλέπει τα κουμπιά να εκσφενδονίζονται μακριά μαζί με όλες τις αναστολές της. Τον έβλεπα μες στο αριστοκρατικό, εξωφρενικά πανάκριβο κοστούμι του και φανταζόμουν βάρβαρο, πρωτόγονο, άγριο γαμήσι που σε κάνει να γραπώνεις τα σεντόνια.

Έσκυψε κι έπιασε την κάρτα εισόδου που δεν είχα καταλάβει ότι μου έπεσε κι ελευθερώθηκα κάπως απ' το μαγνητισμό του. Το μυαλό μου ξανάρχισε να λειτουργεί.

Νευρίασα με τον εαυτό μου γιατί ένιωθα τόσο αλλόκοτα ενώ εκείνος έδειχνε να έχει πλήρη αυτοέλεγχο. Και γιατί; Επειδή θαμπώθηκα, να πάρει ο διάολος!

Μου έριξε μια ματιά και η στάση του, σχεδόν γονατιστός μπροστά μου, με έκανε να χάσω πάλι την ισορροπία μου. Με κάρφωσε καθώς σηκωνόταν. «Σίγουρα είσαι καλά; Μήπως θέλεις να καθίσεις ένα λεπτό;»

Ένιωσα το πρόσωπό μου να κοκκινίζει. Τι ωραία! Να με δει στην πιο γελοία στιγμή μου ο πιο γοητευτικός άντρας

που γνώρισα ποτέ. Αυτός, απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του, κι εγώ στο μαύρο μου το χάλι. «Απλώς έχασα την ισορροπία μου, δεν έγινε και τίποτα».

Έστρεψα το βλέμμα μου προς την κοπέλα που της έπεσε η τσάντα και τα ψιλά. Αφού ευχαρίστησε το φύλακα που τη βοήθησε, στράφηκε σ' εμένα και με γέμισε συγγνώμες. Την κοίταξα κι άπλωσα το χέρι μου να της δώσω τα νομίσματα που είχα μαζέψει, μα εκείνη, αντικρίζοντας το θεό με το κοστούμι, ξέχασε μονομιás την παρουσία μου. Πλησιάζοντάς την, έριξα απλώς τα κέρματα στην τσάντα της και στράφηκα ξανά στον άγνωστο· διαπίστωσα ότι συνέχιζε να με καρφώνει ενόσω η καστανή τον γέμιζε ευχαριστίες. Ευχαριστούσε εκείνον, όχι εμένα που την είχα βοηθήσει!

Του μίλησα διακόπτοντάς την: «Θα μπορούσα να έχω την κάρτα μου, παρακαλώ;»

Μου την έδωσε. Έκανα αγώνα να την πιάσω χωρίς να τον αγγίξω, μα τα δάχτυλά του πέρασαν πάνω από τα δικά μου στέλνοντάς μου ξανά κύματα ηλεκτρισμού.

«Ευχαριστώ», ψέλλισα, τον προσπέρασα και βγήκα έξω απ' την περιστρεφόμενη πόρτα. Έκανα μια στάση στο πεζοδρόμιο και πήρα βαθιά ανάσα για να εισπνεύσω τον αέρα της Νέας Υόρκης, τον γεμάτο από χιλιάδες παράξενα μικρομόρια, άλλα ωφέλιμα κι άλλα τοξικά.

Μια μαύρη Μπέντλεϊ SUV ήταν παρακαρισμένη μπροστά μου και είδα την αντανάκλασή μου στα πεντακάθαρα φιμέ τζάμια της. Ήμουν αναποκοκκινισμένη. Τα γκριζά μάτια μου απίστευτα λαμπερά. Ήξερα αυτό το ύφος, το είχα ξαναδαεί – στον καθρέφτη του μπάνιου, προτού πέσω στο κρεβάτι μ' έναν άντρα. Ήταν το ύφος «πανέτοιμη για σεξ», αλλά δεν είχε καμιά δουλειά επάνω μου αυτή τη στιγμή.

Αν είναι δυνατόν! Για μαζέψου!

Πέντε λεπτά με τον κύριο Επικίνδυνο Μελαχρινό και μια άγρια ενεργητικότητα γεμάτη ανυπομονησία με είχε πλημμυρίσει. Ένιωθα ακόμη το μαγνητισμό του, την έλξη, αυτή την ακατανόητη ανάγκη να ξαναγυρίσω στο κτίριο, να τον ξαναδώ. Μπορούσα να ισχυριστώ ότι δεν είχα τελειώσει τη δουλειά μου, όμως ήξερα ότι ύστερα θα έβριζα τον εαυτό μου. Πόσες φορές μπορούσα να ξεφτιλιστώ σε μια μέρα; «Φτάνει», μουρμούρισα, «φύγαμε».

Οι κόρνες με ξεκούφαιναν καθώς τα ταξί σέρονταν στη σειρά, με ελάχιστα εκατοστά να τα χωρίζουν, και τα φρένα τους στρίγκλιζαν όταν παράτολμοι πεζοί περνούσαν τρέχοντας τη διάβαση δευτερόλεπτα προτού ανοίξει το φανάρι. Ακολουθούσαν φωνές, ένα μπαράζ από βλαστήμιες και νευριασμένες χειρονομίες, που όμως δεν έκρυβαν πραγματική οργή. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το συμβάν είχε ξεχαστεί – ένα τέμπο στον γενικότερο παρανοϊκό ρυθμό της πόλης που πέρασε, έσβησε.

Μπήκα στην κίνηση περπατώντας αφηρημένη προς το γυμναστήριο μ' ένα τεράστιο χαμόγελο. *Αχ, Νέα Υόρκη, ροκάρεις, μωρό μου*, σκεφτόμουν ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία μου.

Είχα σκεφτεί να κάνω διάδρομο κι ύστερα μερικά όργανα, αλλά όταν είδα μια ανακοίνωση για κικ μπόξινγκ αρχαρίων, ακολούθησα την ομάδα στην αίθουσα. Τελειώνοντας είχα πραγματικά έρθει στα ίσα μου. Το σώμα μου έτρεμε απ' την ένταση και την κούραση, οι μύες μου είχαν απολαύσει την άσκηση και ήμουν σίγουρη ότι θα έπεφτα ξερετή για ύπνο.

«Τα πηγες πολύ καλά».

Σκούπισα τον ιδρώτα απ' το πρόσωπό μου με την πετσέτα μου και κοίταξα τον νεαρό που μου μίλησε. Ήταν ψηλόλιγνος και μυώδης, με καστανά μάτια, μακριές πυκνές βλεφαρίδες, υπέροχη μελαψή επιδερμίδα και εντελώς ξυρισμένο κεφάλι.

«Ευχαριστώ», απάντησα με μια γκριμάτσα ειρωνείας. «Κατάλαβες ότι είναι η πρώτη μου φορά, έτσι;»

Γέλασε κι άπλωσε το χέρι του. «Πάρκερ Σμιθ».

«Εύα Τραμέλ».

«Είσαι εκ φύσεως ευκίνητη. Με λίγη άσκηση θα γίνεις πραγματικά τέλεια. Σε μια πόλη σαν τη Νέα Υόρκη είναι απαραίτητο να ξέρεις αυτοάμυνα». Μου έδειξε τον πίνακα με το πρόγραμμα στον τοίχο που ήταν γεμάτο ανακοινώσεις, επαγγελματικές καρτούλες και διαφημιστικά. Έκοψε ένα κομματάκι από ένα χαρτί και μου το έδωσε λέγοντας: «Έχεις ακούσει για το Κραβ Μαγκά;»

«Το είχα δει σε μια ταινία με την Τζένιφερ Λόπεζ».

«Αυτό διδάσκω και θα χαρώ πολύ να σε έχω στην ομάδα μου. Είναι αυτοάμυνα, ένα είδος πολεμικής τέχνης που ξεκίνησε να διδάσκεται στο Ισραήλ. Εδώ θα βρεις την ιστοσελίδα μου και το τηλέφωνο του στούντιο».

Μου άρεσε η προσέγγισή του. Άμεση όπως και το βλέμμα του, καθαρή όπως το χαμόγελό του. Αναρωτήθηκα αν το πήγαινε για καμάκι, όμως ήταν τόσο άνετος, που δεν κατάλαβα.

Σταύρωσε τα χέρια του τονίζοντας έτσι τους δικεφάλους στα μπράτσα του. Φορούσε μαύρο αμάνικο μπλουζάκι και βερμούδα, και αθλητικά παπούτσια άνετα και πολυχρησιμοποιημένα. Τατουάζ σε σχέδια τράιμποαλ ξεπρόβαλλαν στο λαιμό του.

«Θα βρεις και τις ώρες λειτουργίας στην ιστοσελίδα μου. Έλα να παρακολουθήσεις ένα μάθημα, για να αποφασίσεις».

«Θα το σκεφτώ σοβαρά».

«Να το κάνεις». Άπλωσε πάλι το χέρι του για χειραψία. Σφίξιμο τίμιο και σίγουρο. «Θα χαρώ να σε δω».

Μόλις μπήκα στο σπίτι μου γαργάλησαν τη μύτη δελεαστικές μυρωδιές από την κουζίνα. Στο στέρεο, η Αντέλ τραγουδούσε μελαγχολικά για την περιπλάνησή της στο πεζοδρόμιο και ένα χαμένο έρωτα. Το βλέμμα μου διέτρεξε τον ανοιχτό χώρο και στάθηκε στην κουζίνα, όπου ο Κάρι λικνιζόταν στο ρυθμό της μουσικής ανακατεύοντας ταυτόχρονα κάτι στην κατσαρόλα. Είχε ανοίξει κι ένα μπουκάλι κρασί, που βρισκόταν στον πάγκο μαζί με δύο κολονάτα ποτήρια – το ένα μισογεμάτο με κόκκινο κρασί.

«Γεια! Τι μαγειρεύεις; Προλαβαίνω να κάνω ένα ντουςάκι;»

Έριξε κρασί και στο δικό μου ποτήρι και το γλίστρησε στον πάγκο προς το μέρος μου με κινήσεις επαγγελματία. Βλέποντάς τον ούτε που φανταζόσουν τα άθλια παιδικά χρόνια του, με μια μητέρα ναρκομανή και τον ίδιο να πηγαίνει από τη μια ανάδοχη οικογένεια στην επόμενη, ώσπου να καταλήξει στην εφηβεία του σε αναμορφωτήρια και ιδρύματα.

«Μακαρόνια με κρέας. Και όχι, δεν προλαβαίνεις για ντους, τέλειωσα. Πέρασες καλά;»

Τράβηξα ένα ψηλό σκαμπό και κάθισα. «Στο γυμναστήριο, ναι». Του είπα για τον Πάρκερ Σμιθ και το κικ μπόξινγκ. «Θες να 'ρθεις κι εσύ;»

«Κραβ Μαγκά; Είναι πολύ σκληρό... θα γεμίσω μελανιές

και θα χάσω δουλειές. Όμως θα έρθω μαζί σου να τον τσεκάρω, μήπως κι είναι κάνας μαλάκας». Σούρωσε τα μακαρόνια.

«Μαλάκας; Λες, ε;»

Ο πατέρας μου με είχε μάθει να διαβάζω τους άντρες, γι' αυτό κατάλαβα με την πρώτη ότι ο θεός με το μαύρο κοστούμι προμήνυε μπελάδες. Οι κανονικοί, ακίνδυνοι τύποι όταν σε βοηθούν απλώς σου απευθύνουν ένα τυπικό ευγενικό χαμόγελο και τελειώνει η ιστορία.

Από την άλλη, βέβαια, ούτε κι εγώ του χαμογέλασα.

Ο Κάρι έβγαλε βαθιά πιάτα απ' το ντουλάπι. «Μικρή μου, είσαι σέξι και γκομενάρα», είπε. «Οπότε έχω τις επιφυλάξεις μου για κάθε άντρα που δεν έχει τα αρχίδια να σου ζητήσει ραντεβού ευθέως».

Σούφρωσα τη μύτη μου με ύφος.

Έβαλε το ένα πιάτο μπροστά μου. Μέσα, κάτι νουντλς κολυμπούσαν σε κόκκινη σάλτσα ανάμεσα σε κομματάκια κρέας κι αρακά. «Κάτι σκέφτεσαι, μικρή... Λέγε!»

Έπιασα το κουτάλι μου αποφασισμένη να δοκιμάσω χωρίς σχόλια. «Σκέφτομαι ότι συνάντησα τον πιο καυτό άντρα στον πλανήτη. Μη σου πω τον πιο καυτό άντρα στην ιστορία του κόσμου».

«Μπα; Δηλαδή εγώ βγαίνω δεύτερος; Για λέγε!» μου είπε όρθιος στον πάγκο, όπως έτρωγε πάντα.

Τον άφησα να φάει πρώτα δυο μπουκιές για να σιγουρευτώ ότι δε θα δηλητηριαστώ. Τελικά δοκίμασα κι εγώ λίγο. «Τι να σου πω; Δεν έχω και πολλά. Απλώς σωριάστηκα κατάχαμα στην υποδοχή του Κρόσφαϊρ και εκείνος με βοήθησε να σηκωθώ».

«Κοντός ή ψηλός; Ξανθός ή μελαχρινός; Γεροδεμένος ή λεπτός; Χρώμα ματιών;»

Κατέβασα τη δεύτερη μπουκιά με μια γουλιά κρασί. «Ψηλός. Μελαχρινός. Αδύνατος αλλά και γυμνασμένος. Μπλε μάτια. Ζάμπλουτος, αν κρίνω απ' τα ρούχα και τα αξεσουάρ του. Και εξωπραγματικά σέξι. Ξέρεις τι εννοώ... Υπάρχουν κάτι τύποι κούκλοι που αφήνουν τις ορμόνες σου παγερά αδιάφορες και άλλοι ασχημούτσικοι με τρομερό σεξαπίλ· ε, αυτός τα είχε όλα».

Μιλούσα κι ένιωθα δονήσεις στην κοιλιά μου όπως ακριβώς όταν με άγγιξε ο Επικίνδυνος Μελαχρινός. Το πρόσωπό του, που μου έκοψε την ανάσα, ήρθε ολοζώντανο μπροστά στα μάτια μου. Τέτοια καθηλωτική γοητεία θα έπρεπε να είναι παράνομη. Εγώ ακόμη προσπαθούσα να φέρω τα εγκεφαλικά μου κύτταρα σε φυσιολογική κατάσταση.

Ο Κάρι ακούμπησε τον αγκώνα του στον πάγκο κι έγειρε προς το μέρος μου κοιτώντας με κεφάλτα με τα καταπράσινα μάτια του. «Και τι έγινε μόλις σε βοήθησε να σηκωθείς;»

«Τίποτα».

«Τίποτα;»

«Έφυγα...»

«Τι έκανες, λέει; Δεν τον φλέρταρες;»

Τρίτη μπουκιά. Το κρέας δεν ήταν τόσο κακό τελικά. Ή αυτό ή εγώ πέθαινα της πείνας. «Δεν ήταν απ' τους τύπους που φλερτάρεις, Κάρι».

«Δεν υπάρχει τέτοιος τύπος, καλή μου. Ακόμα και άνθρωποι πανευτυχείς στο γάμο τους απολαμβάνουν λίγο ακίνδυνο, χαριτωμένο φλερτάκι αραιά και πού».

«Δεν ήταν καθόλου ακίνδυνος ο τύπος, όμως».

«Α, κατάλαβα... τα κακά παιδιά έχουν την πλάκα τους αρκεί να μη σε κάψουν».

Φυσικά κατάλαβε. Γυναίκες και άντρες κάθε ηλικίας

έπεφταν στα πόδια του. Όμως πάντα έβρισκε τη χειρότερη δυνατή επιλογή. Είχε μπλέξει με ανθρώπους παρανοϊκούς που τον κυνηγούσαν, που τον κεράτωναν, μερικούς που τον απειλούσαν ότι θα αυτοκτονήσουν για χάρη του και άλλους με παράλληλες σχέσεις για τις οποίες ξεχνούσαν να τον ενημερώσουν... Κάθε καρδιάς καρύδι πάνω του έπεφτε.

«Ούτε για πλάκα δε γίνεται να ρισκάρω μ' αυτό τον τύπο. Ήταν πάρα πολύ έντονο απ' την πρώτη στιγμή... επικίνδυνο. Βέβαια, πάω στοίχημα ότι αυτή η ένταση στο κρεβάτι θα ήταν φωτιά».

«Τώρα τα λες σωστά. Ξέχνα τον. Να τον φέρνεις μόνο στις φαντασιώσεις σου. Μόνο έτσι θα περάσεις τέλεια μαζί του».

Προτιμούσα να τον εξαφανίσω εντελώς απ' τη σκέψη μου κι έτσι άλλαξα θέμα. «Έχεις ραντεβού αύριο;»

«Και βέβαια!» Μου ανέλυσε το πρόγραμμά του: είχε μια διαφήμιση για τζιν, για μια κρέμα μαυρίσματος, για εσώρουχα και μια κολόνια.

Διώχνοντας κάθε άλλη σκέψη από το νου μου, επικεντρώθηκα σ' εκείνον και στα κατορθώματά του. Κάλπαζε προς την επιτυχία. Η ζήτηση για τον Κάρι Τέιλορ αυξανόταν μέρα με τη μέρα, και στους κύκλους των φωτογράφων και των διαφημιστών έχτιζε τη φήμη ενός συνεπέστατου επαγγελματία. Ήμουν περήφανη γι' αυτόν. Του άξιζε κάθε επιτυχία, είχε περάσει τόσο πολλά στη ζωή του.

Μόνο αφού τελειώσαμε το βραδινό μας, πρόσεξα δύο μεγάλα κουτιά σε συσκευασία δώρου δίπλα στον μεγάλο γωνιακό καναπέ.

«Τι είναι αυτά;»

«Αυτά είναι τα απόλυτα δώρα», είπε ακολουθώντας με. Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν απ' τη μάνα μου και τον Στά-

ντον. Η μητέρα μου χρειαζόταν τα χρήματα για να νιώθει ευτυχισμένη και χαιρόμουν που ο Στάντον, τρίτος στη σειρά σύζυγός της, κάλυπτε αυτή την ανάγκη της – συνάμα με τις άλλες. Συχνά ευχόμουν όλο αυτό να σταματούσε, ωστόσο η μητέρα δυσκολευόταν να αποδεχτεί το γεγονός ότι δεν έβλεπα το χρήμα όπως εκείνη. «Τι είναι πάλι;»

Με αγκάλιασε απ' τους ώμους με την ευκολία που του παρείχε το ύψος του. «Μην είσαι αγάριστη. Ο Στάντον αγαπάει τη μαμά σου. Του αρέσει να την κακομαθαίνει και η μαμά σου κακομαθαίνει εσένα. Όσο κι αν δε σ' αρέσει, σου τονίζω πως ο Στάντον δεν το κάνει για σένα, αλλά για τη γυναίκα του».

Αναστέναξα. Είχε δίκιο. «Και τι είναι;»

«Γίνεται ένα γκαλά για φιλανθρωπικούς σκοπούς το Σάββατο. Έστειλε μια συγκλονιστική τουαλέτα για σένα κι ένα σμόκιν Brioni για μένα – γιατί ο πατριός σου αγοράζει δώρα σ' εμένα για δική σου χάρη. Γίνεσαι πολύ πιο ανεκτική όταν έχεις εμένα να ζαλίζεις με τις γκρίνιες σου», συμπλήρωσε γελώντας.

«Πολύ σωστά. Ευτυχώς που αυτό τουλάχιστον το ξέρει».

«Φυσικά το ξέρει. Ο Στάντον δε θα ήταν πολυεκατομμυριούχος αν δεν ήξερε τα πάντα». Έπιασε το χέρι μου και με τράβηξε. «Έλα να τα δεις».

Την άλλη μέρα έσπρωξα την περιστρεφόμενη πόρτα του Κρόσφαιρ δέκα λεπτά πριν από τις εννιά. Ήθελα να κάνω καλή εντύπωση κι έτσι διάλεξα ένα απλό στενό φόρεμα με μαύρες γόβες, που τις φόρεσα στο ασανσέρ βγάζοντας τα άνετα παπούτσια για περπάτημα. Είχα σηκώσει τα ξανθά μαλλιά μου

ψηλά σ' ένα κομψό σινιόν που σχημάτιζε ένα τέλειο οχτάρι, χάρη στη μαστοριά του Κάρι. Ήξερα να χτενίζομαι, όμως ο συγγάτοικός μου έφτιαχνε δημιουργίες που ήταν σκέτα αριστουργήματα. Στο λαιμό φορούσα το διακριτικό μαργαριταρένιο κολιέ που μου είχε δωρίσει ο πατέρας μου για την αποφοίτησή μου απ' το κολέγιο, και στο χέρι το Rolex που ήταν το δώρο του πατριού μου και της μητέρας μου.

Ανησυχούσα μήπως το είχα παρακάνει, μόλις όμως βρέθηκα στην υποδοχή και θυμήθηκα τον εαυτό μου σωριασμένο κάτω με τα ρούχα του γυμναστηρίου, χάρηκα που δε θύμιζα σε τίποτα εκείνο το άχαρο κορίτσι. Οι δύο φύλακες πάντως σίγουρα δε με αναγνώρισαν όταν τους έδειξα την κάρτα εισόδου μου και πέρασα τις μπάρες ασφαλείας.

Σε λίγο βρέθηκα είκοσι ορόφους πιο πάνω, στην κεντρική είσοδο της Γουότερς Φιλντ & Λίμαν. Μπροστά μου ένας τοίχος από αλεξίσφαιρο κρύσταλλο πλαισιώνει τη διπλή τζαμένια πόρτα. Η υπάλληλος της υποδοχής, καθισμένη πίσω από το γραφείο της σε σχήμα μισοφέγγαρου, είδε την κάρτα εισόδου που σήκωσα μπροστά στο τζάμι, πάτησε το κουμπάκι, οι πόρτες άνοιξαν αυτόματα κι εγώ έβαλα την κάρτα πίσω στην τσάντα μου.

«Γεια σου, Μεγκούμι», είπα θαυμάζοντας τη βυssινιά μπλουζά της. Ήταν μια πανέμορφη μιγάδα, με σίγουρα κάτι ασιατικό πάνω της. Τα μαλλιά της, μαύρα και πυκνά, ήταν κομμένα ως το σβέρο και μπροστά πιο μακριά σε μύτες. Τα σκιστά μάτια της είχαν ένα ζεστό καστανό χρώμα και τα πλούσια χείλη της ήταν άβαφτα αλλά ροδαλά απ' τη φύση τους.

«Καλημέρα, Εύα. Ο Μαρκ δεν έχει έρθει ακόμη. Ξέρεις πού να πας, έτσι δεν είναι;»

«Βέβαια!»

Χαιρετώντας τη μ' ένα νεύμα, διέσχισα το διάδρομο στα αριστερά της υποδοχής ως το τέρμα του, όπου έστριψα και πάλι αριστερά και βρέθηκα σε ένα χώρο που είχαν καταμερίσει σε μικρούς θαλάμους εργασίας. Ήξερα πού είναι ο δικός μου και πήγα κατευθείαν.

Έριξα την τσάντα μου και τη σακούλα με το δεύτερο ζευγάρι παπούτσια στο τελευταίο συρτάρι της μεταλλικής συρταριέρας και άνοιξα τον υπολογιστή μου. Είχα φέρει μερικά πραγματάκια για να δώσω στο χώρο λίγο χαράκητρα. Ένα κάδρο με ένα κολάζ φωτογραφιών: εγώ κι ο Κάρι στην παραλία Κορονέιντο, η μητέρα μου μαζί με τον Στάντον στο σκάφος του, στη Γαλλική Ριβιέρα, μαζί με τον μπαμπάς μου εν ώρα υπηρεσίας, μπροστά στην ταμπέλα της πόλης Όσιανσαϊντ στην Καλιφόρνια, όπου ζούσε. Το άλλο αντικείμενο ήταν ένα βαζάκι με πολύχρωμα κρυστάλλινα λουλουδάκια, δώρο του Κάρι για την πρώτη μου μέρα στη δουλειά. Το έβαλα δίπλα στις φωτογραφίες και τσούλησα την καρέκλα μου προς τα πίσω, να δω πώς μου φαίνονταν.

«Καλημέρα, Εύα».

Τινάχτηκα όρθια μπροστά στο αφεντικό μου. «Καλημέρα, κύριε Γκάριτι».

«Να με λες Μαρκ, σε παρακαλώ. Έλα στο γραφείο μου».

Τον ακολούθησα στο διάδρομο και ξανασκέφτηκα ότι μου άρεσε πολύ αυτός ο τύπος με το λαμπερό σκούρο δέρμα, το μουσάκι, τα γελαστά καστανά μάτια, το θεληματικό τετράγωνο πιγούνι και το στόμα που μονίμως μισάνοιγε σε ένα στραβούτσικο χαμόγελο. Ο Μαρκ ήταν γυμνασμένος και κομψός, κι η αυτοπεποίθηση που απέπνεε με έκανε να νιώθω εμπιστοσύνη και σεβασμό απέναντί του.

Μου έδειξε τη μία απ' τις δύο καρέκλες μπροστά στο γραφείο του από κρύσταλλο και χρώμιο, και περίμενε να καθίσω προτού βολευτεί κι αυτός στην εργονομική δερμάτινη πολυθρόνα του. Με φόντο πίσω του ένα κάδρο από ουρανοξύστες και ουρανό, μου φάνηκε η προσωποποίηση της επιτυχίας και της δύναμης. Μπορεί να ήταν απλώς junior account manager και το γραφείο του να θύμιζε ντουλάπα συγκριτικά με τα γραφεία των διευθυντών και των διοικητικών στελεχών, μα η θέα από πίσω σου έκοβε την ανάσα.

Έγειρε χαμογελώντας στην πολυθρόνα του. «Βολεύτηκες στο καινούργιο σου διαμέρισμα;»

Έμεινα κατάπληκτη που το θυμόταν και το εκτίμησα πολύ. Τον είχα γνωρίσει στη δεύτερη συνέντευξη και μου είχε αρέσει αμέσως.

«Σχεδόν... έχουν μείνει μερικές κούτες ακόμα».

«Ήρθες απ' το Σαν Ντιέγκο, έτσι δεν είναι; Ωραία πόλη αλλά εντελώς διαφορετική από τη Νέα Υόρκη. Σου λείπουν τα φοινικόδεντρα;»

«Μου λείπει η ξηρή ατμόσφαιρα. Την υγρασία εδώ θέλεις λίγο καιρό για να τη συνηθίσεις».

«Και πού να μπει το καλοκαίρι». Χαμογέλασε. «Λοιπόν· είναι η πρώτη σου μέρα και είσαι η πρώτη μου βοηθός... άρα θα δούμε πώς θα συνεργαστούμε στην πορεία. Δεν έχω συνηθίσει να κάνω καταμερισμό εργασίας, αλλά θα το μάθουμε κι αυτό».

Μόλις τον άκουσα, χαλάρωσα. «Μ' αρέσει ο καταμερισμός εργασίας».

«Το να σε έχω δίπλα μου είναι μεγάλο βήμα για μένα, Εύα. Θέλω να είσαι ευχαριστημένη που θα δουλεύεις μαζί μου. Πίνεις καφέ;»

«Ο καφές είναι φαγητό για μένα!»

«Α, μπήκες στην καρδιά μου τώρα», είπε με ένα ακόμα πιο πλατύ χαμόγελο. «Δεν πρόκειται να σου ζητήσω να μου φέρνεις καφέ, αλλά θα χαιρόμουν πολύ αν ήξερες να μου δείξεις πώς λειτουργούν οι καινούργιες καφετιέρες που μόλις έβαλαν».

«Κανένα πρόβλημα», απάντησα χαμογελώντας εγκάρδια.

«Δεν είναι κρίμα που δεν έχω κάτι ακόμη για σένα;» είπε κι έξιψε το σβέρκο του. «Να σου δείξω ποιους λογαριασμούς δουλεύω τώρα και να το πιάσουμε από κει;»

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε σε θολούρα. Ο Μαρκ είχε ένα ραντεβού με δύο πελάτες το οποίο πήγε καλά, κι ύστερα ένα ατέλειωτο συμβούλιο με τη δημιουργική ομάδα όπου έψαχναν σλόγκαν και κείμενα για μια σχολή εξειδίκευσης μετά το κολέγιο. Ήταν συναρπαστικό να βλέπω μπροστά στα μάτια μου πώς λειτουργούσαν και συνεργάζονταν τα διαφορετικά τμήματα ώστε να στήσουν την εκάστοτε καμπάνια και πώς οι προτάσεις γίνονταν πράξη. Σκεφτόμουν να μείνω λίγο παραπάνω από το οχτάωρο για να περπατήσω στο χώρο ώστε να μάθω τα γραφεία, αλλά το τηλέφωνό μου χτύπησε δέκα λεπτά πριν από το σχολασμά μου.

«Γραφείο Μαρκ Γκάριτι. Σας μιλάει η Εύα Τραμέλ».

«Ξεκουμπίσου από κει μέσα! Μου υποσχέθηκες ποτά για να το γιορτάσουμε!»

Το δήθεν αυστηρό ύφος του φίλου μου μ' έκανε να γελάσω. «Εντάξει, εντάξει. Έρχομαι».

Έκλεισα τον υπολογιστή μου και νοικοκύρεψα το γραφείο μου. Φτάνοντας μπροστά στα ασανσέρ, έβγαλα το

κινητό μου για να στείλω μήνυμα στον Κάρι ότι φεύγω. Άκουσα τον ήχο του ασανσέρ και μπήκα μέσα ενώ ακόμη πληκτρολογούσα. Η πόρτα άνοιξε κι έκανα ένα βήμα. Σήκωσα το βλέμμα μου να δω πού πατάω, και ένα ζευγάρι μπλε μάτια με κοίταξαν. Μου κόπηκε η ανάσα.

Ο θεός του σεξ ήταν μέσα στο ασανσέρ. Ολομόναχος!

***Ο Γκίντεον Κρος μπήκε στη ζωή μου
σαν αστραπή που σκίζει το σκοτάδι...***

Ήταν δυναμικός, όμορφος, καυτός. Με τραβούσε κοντά του,
όπως κανείς άλλος δεν είχε καταφέρει στη ζωή μου.

Λαχταρούσα το άγγιγμά του, το φιλί του,
αν και ήξερα ότι έπαιζα με τη φωτιά.

Η ψυχή μου ήταν κατεστραμμένη κι αυτός
την άνοιξε και τη διάβασε με τόση ευκολία.

Ο Γκίντεον ήξερε. Είχε τους δικούς του δαίμονες
να τον βασανίζουν. Θα γινόμασταν ο ένας
ο καθρέφτης του άλλου καθώς θα προσπαδούσαμε
να γιατρέψουμε τις πληγές μας και
να παλέψουμε με τα πάθη και τις επιθυμίες μας.

Ο έρωτάς του με μεταμόρφωσε. Ήμουν αποφασισμένη
να μην αφήσω το παρελθόν μου και τα σκοτεινά
μυστικά του Γκίντεον να μας χωρίσουν. Ήμουν δική του
και ήταν δικός μου – για πάντα!

Οι πιο καυτές σελίδες του καλοκαιριού

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ISBN 978-618-80128-0-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12450